

george

Forum for frihed og ligeret

88. årg. nr. 2

efterår 2011

Underklassens opståen

- om optøjerne i England

v/ Fred Harrison ... læs side 2

Bobler i vandkanten

- om udlændinges opkøb af danske sommerhuse

v/ Ib Christensen ... læs side 3

»Retstaten« 100 år

- om Severin Christensens meget interessante jubilerende bog

v/ Peter Ussing ... læs side 4

Radikale vil ophæve ejendomsværdiskattestoppet

v/ Preben Pedersen ... læs side 7

Yderligere forringelser af ejendomsvurderingen.

- om et håbløst forslag fra DF.

v/ Jørn Jensen ... læs side 8

Skal krisøkonomien fortsætte?

- om at undgå globale kriser fremover

v/ Poul Gerhard Kristiansen

... læs side 9

Andre mener ... læs side 10

Georgs Corner

v/ Peter Ussing ... læs side 11

Personligheden modnes og skriveriet begynder.

- afslutning på serien om Henry George

v/ Svend Tornbjerg ... læs side 12

En teologisk økonomisk tænkning?

- krisen bør få partierne til at fatte mod

v/ Richard Riis ... læs side 14

Punktum

- den gamle redaktør takker (af)!

... læs side 15

Ib's læserbreve

... læs nogle af dem på side 16

Copyright 2000 © Øresundsbro Konsortiet

Øresundsbroens fordelingsmæssige konsekvenser

Vi georgeister har nu i et par menneskealdre brugt etableringen af sporvognsnettet til Amager, når vi skulle illustrere det uretfærdige skattesystem. Det blev dengang påvist, at grundpriserne i det berørte område steg meget mere end etableringen af sporvognsnettet kostede. Det ville da være rimeligt og hensigtsmæssigt, om denne kapitaltilvækst blev brugt til at finansiere f.eks. sådanne forbedringer af infrastrukturen.

I vore dage tages nye metoder som Internet og YouTube tages i brug, for at forklare disse sammenhænge, og der bruges moderne ord og begreber. Fred Harrison er en foregangsmand på området. Da han her i foråret var i Danmark for bl.a. at forelæse på højere læreanstalter, benyttede han lejligheden til at lave en lille film om Øresundsbroen og dens indvirkning på omgivelserne. Per Møller Andersen assisterede ham og fortæller på filmen bl.a. at før broen tog mange danskere til Malmø for at udnytte at meget var billigere derovre – f.eks. byggegrunde. En lokal ejendomsmægler fortæller, at i de seneste 10 år, er grundpriserne i Malmø fordoblet og dermed steget meget mere end i det øvrige Sverrig. Harrison kalder brobygningen for en mærkværdig måde at give gaver på. Fattige danskere har gjort rige svenske rigere. Hvordan? Jo, danskerne har været med til at betale broen via deres skatter. Men får de så ikke en uventet indkomst, ligesom alle grundejerne i omegnen – på begge sider af Øresund? Nej! For de lejer deres boliger. "Det kaldes progressiv beskatning", siger Fred Harrison.

Prøv selv at finde filmen på www.fredharrison.com - og anbefal den til dine venner.

Fred Harrison

Om optøjerne i de engelske byer og landets skattesystem

Underklassens opståen

Det nuværende skattesystem er skyld i, at unge mennesker bryder ind i butikker i Tottenham i Nordlondon for at stjæle Nikesko.

Det fastslår den engelske økonom Fred Harrison i denne artikel

I byer over hele England blussede forvirringen op, da alvorlige uroligheder brød ud i begyndelsen af august 2011. Nu prøver den britiske regering at danne sig et billede af, hvad årsagen var til opstanden imod den borgerlige orden. Premierminister David Cameron beskylder 120.000 "vanskelige familier" for det, han kalder "det langsomme moralske sammenbrud" i England.

Cameron: Enlige mødre er problemet

I sin vurdering lægger Cameron et ansvar på familier med enlige mødre, hvor børn mangler disciplin fra en faderskikkelse. Men en dybere undersøgelse viser en meget mere sammensat baggrund, der ikke kan udtrykkes med et par politiske fløskler. Med dette snæversyn i regeringens forklaring på de mange plyndringer af indkøbscentre kan vi være sikre på, at Cameron ikke vil kunne holde sit løfte om at have løst den moralske krises problemer inden valget 2015.

Tidligere verdensdepressioner og -krige havde nutidens baggrund

Men det er ikke kun englænderne der har udtrykt massefrustrationer og udbredt håbløshed over de sociale forhold. Der har været voldsdemonstrationer i Grækenland, masseprotester i Spanien og Irland, og fascistiske bevægelser er blevet synlige i

andre lande i Europa. De er alle udtryk for det sociale systems sammenbrud. Det er, hvad jeg kalder *Rovdyrkulturen* (*The Predator Culture*), der er titlen på min bog, der blev udgivet 2010 af theIU *) på forlaget Shephard-Walwyn Ltd, London. Jeg frygter, at vi kan vente os meget værre ting. Jeg har netop afsluttet en undersøgelse af de to tidligere verdensdepressioner - 1870erne og 1930erne - der begge førte til verdenskrige. Jeg finder, at de akkurat samme betingelser er til stede i dag, og at det betyder, at verden er på vej mod globale voldsomheder, der er alt for forfærdelige til, at man tør tænke på dem.

Den oscarvindende skuespiller Ms. Vanessa Redgrave er studievært ved fremsvisningen af Fred Harrison film *The Killing Fields* den 18. oktober 2011 på 20th Century Fox's Studios i London. Et inviteret publikum af politikere og NGO-miljøaktive vil diskutere, hvordan fjernelse af jordejernes subsidier vil kunne afværge drab på truede skabninger.

Vi georgister har løsningen

Men georgister er nødt til at tænke. Vi er de eneste, der har et reformprogram, der er stærkt nok til at kunne ændre historiens udvikling. Men sproget, vi bruger til at fremlægge finansreformen, er så overfladisk, at folk ikke kan se forbindelsen mellem det nuværende skattesystem og de unge mennesker, der bryder ind i

butikker i Tottenham i Nordlondon for at stjæle Nikesko.

Det georgeistiske idégrundlag sættes ind i nutiden

Jeg er i gang med at omskrive historien og sætter det georgeistiske idégrundlag ind i den, så man kommer til at se roden til den grådighed, der karakteriserer vore dages samfund. Årsagen til det kulturelle sammenbrud, vi oplever, ligger i tidligere tiders overgreb på jordværdier, der i Englands tilfælde fandt sted i begyndelsen af det 16. århundrede. Uden kendskab til den historiske baggrund for den nuværende situation vil folk ikke kunne forstå, at det er nødvendigt med grundlæggende reformer af ejendomsrettighederne og finansieringen af de offentlige udgifter.

Bøger gør det ikke alene

Men mine bøger vil ikke være tilstrækkelige. De fleste mennesker får deres oplysninger gennem fjernsyn og andre nyhedsmedier. Derfor må vi fremlægge

vore synspunkter i billedmedier, i korte film og på YouTube, som for eksempel min nyeste småfilm *Min grådige generation* (*My Greedy Generation*) med professor Mason Gafney, California University, Riverside, USA; den kan ses på <http://www.youtube.com/user/geophilos>.

Nye film om emnet skal laves
 Georgeistbevægelsen må udvikle nye måder til at gøre indtryk på nyheds- og baggrundssøgende mennesker, som lytter og ser. Det vil sige, at der skal skaffes økonomiske midler til at producere professionelle film, der viser den frygtelige sandhed om vore samfund. Eksempelvis foreslår jeg at lave en film, der skal hedde *Epidemien*. som viser, at skattesystemet slår folk ihjel. Omkring 50.000 mennesker i England og Wales dør hvert år for tidligt alene på grund af forhold, der kan spores tilbage til skattesystemets mishandling af folk. Jeg regner med, at i NATO-

landene dør omkring 500.000 mennesker hvert år for tidligt på grund af skattesystemet, der begunstiger nogle mennesker, men diskriminerer det store flertal. Det er en tragedie, der ikke omtales offentligt, og som, hvis den blev kendt af manden på gaden, ville gøre det meget lettere for os at få tilslutning til vores skattereform.

Der må skaffes penge til film
 Den amerikanske fond, Schalkenbach Foundation, har stillet en stor sum til rådighed for fremstillingen af *Epidemien*, men arbejdet kan ikke gå i gang, før jeg finder yderligere 35.000 US\$. Georgeister i Storbritannien har indtil nu samlet 4.500 \$. Hvis

danske georgeister kan bidrage til dette project, bør beløbet overføres til 'The Land Research Trust' (c/o Mrs. Barbara Sobrielo, 54 Harrow View Road, Ealing, London W5 1LZ). Uden at bevidstgøre offentligheden med denne film tror jeg ikke, politikerne vil behandle georgeister med den respekt, der er nødvendig for, at de vil interessere sig for tanken om skattereformen.

*:TheIU er forkortelsen for 'Den Internationale Union for Jordværdibeskatning og Frihandel' www.theiu.org

Ib Christensen

Bobler i vandkanten

Hvis der skal gives los for udenlandske opkøb af danske sommerhuse, bør der i det mindste gennemføres en grundskyldsreform, der inddrager de arbejdsfri, samfundsskabte værdistigninger, som afskaffelsen medfører

Afmatningen på ejendomsmarkedet efter boligboblens punktering og den deraf følgende krise har også omfattet sommerhusmarkedet. Det har bragt ejendomsmæglere, spekulanter og EU-fanatikere på banen: Vi må have "sommerhusreglen" afskaffet!

Formålet med forbudet mod udenlandske opkøb af danske sommerhusområder er som bekendt at hindre, at danske rekreative områder bliver økonomisk utilgængelige for almindelig danskere. Det er stadig et problem, for selv om Tyskland efter genforeningen har fået udvidet sin kyststrækning, er de tyske kystområder i stor stil indhegnede og betalingskrævende eller opkøbte af velhavere. Desuden ligger Danmark i mere bekvem køreafstand fra de folkerige tyske delstater end de østligste tyske kystområder. Dertil kommer, at ejendomspriserne gennemgående er dobbelt så høje i Tyskland som i Danmark.

Tilhængerne af sommerhusreglens afskaffelse begrunder deres ønske med to indbyrdes uforenelige argumenter: På den ene side bagatelliserer de muligheden for prisstigninger, på den anden side priser de den øgede kapitaltilvækst,

udkantsområderne vil få, hvis man fjerner sommerhusreglen.

Så er der mere ræson i argumenterne fra sommerhusreglens tilhængere: Sandsynligvis vil udlændinges opkøb af danske sommerhuse betyde mindre udlejning og dermed tomme boliger de meste af året. Det giver mindre aktivitet og omsætning hos de handlende

siden 30'erne med de ødelæggende følger for samfundene i form af virksomhedskrak, massearbejdsløshed, recession og tårnhøj statsgæld. Det burde ellers give anledning til eftertanke: Skal vi give los for endnu en "boligboble", om end af mere beskedent omfang?

Såfremt sommerhusreglen afskaffes, bør det i det mindste følges af en grundskyldsreform, der inddrager de arbejdsfri, samfundsskabte værdistigninger, som afskaffelsen medfører. Da værdistigningerne især vil ske i udkantsområderne, vil det være en gevinst for kommunerne der. De vil kunne lette indkomstskatten tilsvarende, til gavn for borgerne. Forudsætningen er selvfølgelig, at kommunerne får lov at foretage denne skatteomlægning, det har de ikke i dag.

Det bedste vil naturligvis være, at grundskyldsreformen gøres ligelig og generel, altså at staten sørger for inddragelsen af værdistigningerne overalt.

Du danske friske strand. Skal sommerhusområderne nu ikke længere være danske, men ejes af udlændinge?

i sommerhusområderne og færre lejeindtægter for udlejningsfirmaerne. Ingen i debatten om sommerhusreglen hæfter sig ved, at Danmark og Verden netop har oplevet den værste boligboble

Peter Ussing

Retsstaten

af Severin Christensen

Det er nu 100 år siden bogen udkom
Peter Ussing mindes her den skelsættende bog

Om 100 år er alting glemt, siger man. Ja vist så. For den enkelte måske, men vores kollektive hukommelse gemmer lidt længere, og for den er tiden umiddelbart op til den første verdenskrig ikke så langt tilbage, og den er værd at mindes for os, der lever i dag. Det første tiår af 1900-tallet oplevede et demokratisk gennembrud med højdepunkter i den nye venstregering 1901, indførelse af menighedsråd, demokratisering af kommunestyret, og ikke mindst kvindernes valgret, først til de lokale råd og fra 1915 til Rigsdagen. På samme tid oplevede landet en vækst i foreningslivet, ikke så meget i form af kravstillende interesseforeninger som i retning af opgaveløsende fællesskaber.

Det er også højskolernes og realskolernes store tid. Landbrugstællingen i 1907 viste et landbrug, der gennemførte den første store mekanisering. Industrialisering og urbanisering skred fremad, og socialdemokraterne og arbejderbevægelsen satte i stigende grad dagsordenen.

Det var ikke bare et dansk fænomen. Også i udlandet var der opbrud. De autoritære systemer vaklede.

Syd for statsgrænsen ved Kongeåen kæmpede slesvigerne for national overlevelse i det tyske kejserrige. Og Europa var fyldt med undertrykte nationale mindretal. For ikke at tale om europæernes undertrykkelse af andre verdensdele.

Det har været en tid, hvor der blev diskuteret samfundsspørgsmål og etik. Hvordan skulle fremtidens verden se ud? Meget blev kuldkastet, da krigen brød ud i 1914, men det er foreløbig en anden historie.

Naturlig Ret og Retsstaten

I dette frodige kulturliv skrev den københavnske kommunelæge Severin Christensen to bøger Naturlig Ret på Grundlag af ækvivalent Kompensation i 1905 og Retsstaten i 1911. Forfatteren betegner den første som en moral- og

retsfilosofisk undersøgelse. Det er et lærd værk på 416 sider med mange referencer til ikke bare de græske klassikere, men også senere forfattere af moralfilosofi. Den kan betragtes som en videreførelse af den naturretslige tradition, men er meget konkret ved at opstille et retfærdighedsbegreb og en etik, der er baseret på, at ydelse og modydelse skal ækvivalere, hvis balancen i samfundet og mellem mennesker indbyrdes skal kunne fastholdes. Det er den såkaldte retsmoral, som ikke udspringer af religiøse bud, men både af den menneskelige psyke og menneskehedens praktiske erfaringer. Severin Christensen, der selv var dybt religiøs, var ikke den eneste, der på den tid beskæftigede sig med etiske spørgsmål ud fra en ikke-religiøs referenceramme. Det var der mange (Harald Höffding, C.N. Starcke, Kr. Kromann og Niels Bang for at nævne nogle få danske), der gjorde, fordi sekulariseringen i samfundet skred frem og kaldte på andre begrundelser for normerne for den menneskelige adfærd.

Severin Christensen har nok haft kontakt med en del af Københavns intelligentsia, men hans dagbøger er forholdsvis tavse herom. Til den nære omgangskreds hørte barndomsvennen fra Rønne, dr. phil. Axel Dam og skolemanden, vestjyden Christian Lambek. De havde stort set fælles etiske, kulturelle og politiske opfattelser og stiftede i 1916 Retsdemokratisk

kapitel af Retsstaten:

Er der mulighed for en almengyldig moralære? Som stillet på den måde, må svaret vel være et ja, og han fandt en begrundelse i en mekanisme i den menneskelige natur, der altid vil undgå tab og søge kompensation, hvis de forekommer. Det er så menneskehedens erfaring, at man også yder erstatning, hvis man påfører andre skader. Der opstår en følelse af skyld, som kræver en ækvivalent modydelse. Dette er en meget kort forklaring på retsmoralen, men den må opfattes langt mere nuanceret, og brugt på begreber som hævn, anger og tilgivelse får disse nye dimensioner, eftersom religiøse forestillinger også rummer forventninger om ydelse og modydelse.

Retsstaten er en del af en statskritisk tradition

Retsstaten, der har undertitlen En fremstilling af det offentlige livs etik, prøver så retsmoralen af på statens struktur og funktioner. Med tredjeudgavens 218 sider (1949) knytter den sig til en statskritisk tradition i europæisk og amerikansk tænkning fra John Locke over Wilhelm von Humboldt til Wilhelm Röpke, F. A. Hayek og Robert Nozick. I modsætning til de fleste forfattere inden for denne tradition er Severin Christensen meget konkret ved at anvende en individorienteret etik helt ud i den yderste konsekvens og inddrage en anden ejendomsopfattelse end den etablerede. Derved rummer bogen en revolutionering af både samfundets struktur og statens funktioner.

Etisk ejendomsret

Under påvirkning af englænderen Patrick

Retsstaten er tanker og begreber, der bygger på demokratiets vision om menneskelig frihed og værdighed og et samfund i social balance

Forbund, forløberen for partiet Danmarks Retsforbund.

Trods forskellige udgangspunkter og interesser kan de tre menneskers forfatterskaber betragtes som mere eller mindre sammenhængende og måske læses som en gensidig meningsudveksling.

Findes der en objektiv etik?

Severin Christensen spørger i det første

Dove og amerikaneren Henry George, hvis økonomiske system han gjorde til en integreret del af retsstatsbegrebet, formulerede Severin Christensen begrebet etisk ejendomsret som en forudsætning for retsmoralen. Han gjorde arbejdsindsatsen til grundlaget for at opnå en personlig ejendomsret. Man har ejendomsret til det fulde udbytte af ens eget arbejde og råder altså frit derover. Derimod kan man ikke opnå personlig ejendomsret til de værdier, som enten foreligger fra naturens hånd som mineraler eller dyrkningsjord, eller som er betinget af samfundets udvikling, således ejendommens beliggenhedsværdi. Dermed kunne han koble retsmoralen og ejendomsretsbegrebet sammen med Henry Georges grundskyldstanker.

Netop her er Severin Christensens tanker revolutionerende, og her adskiller han sig fra andre statskritikere og skabere af etiske systemer. Her måtte han så også erkende gennemførlighedens vanskeligheder. Det er nu engang lettere at acceptere nye tanker, når de ikke rører ved ens egen formue!

Bekymring for demokratiet

Retsstaten er en bog om et menneskesyn, et samfundssyn og en statsopfattelse, og som alle andre, der har en vision for samfundet, tager Severin Christensen sit udgangspunkt i noget foreliggende. I forordet til den stærkt omarbejdede andenudgave i 1922 skrev han, at første udgave var udkommet under indtrykket af "den indrepolitiske tilstand, der røbede en omfattende uredelighed i de offentlige og private økonomiske forhold." Mellem de to udgaver lå den første verdenskrig, "dette hæsle og ydmygende anskuelsesbillede af, hvor primitivt et standpunkt vor klodes politiske organisation endnu står på, og hvor afmægtige individerne er blevne under det demokratiske styre."

Denne bekymring for demokratiet kom også til udtryk i hans dagbog fra 1916 – 17, hvor han taler om, at "det moderne demokrati konsoliderer sig mere og mere ved at udvide kredsen af dem, der ved lovens hjælp kan snylte på andre." Og det hedder også: "Det moderne demokrati udvikler sig mere og mere til et gensidigt forsikringssselskab imellem dem, der kæfter bedst op, og udplyndring af de andre." Man kunne få det indtryk, at Severin Christensen så var en del af det antiparlamentariske og antidemokratiske kor, der optrådte i disse år. Det var langt fra tilfældet. Også under et demokrati har individet en urørlighedszone.

Staten som begreb

Vil man forstå den tids statsopfattelse, må man se på, i hvilket omfang 1800-tallets

demokratiske bevægelser havde haft fremgang. Mens folkestyret stod nogenlunde stærkt i de nordiske lande og i Nordvesteuropa, incl. Frankrig, havde det trange kår i de øvrige europæiske lande, der var stærkt dominerede af den jordejende overklasse. I særlig grad var Rusland absolutismens højborg. Severin Christensen havde besøgt Sct. Peterborg og tog i dagbogen stærk afstand fra zarens nedkæmpelse af opstanden i 1905.

I følge Severin Christensen var statsmagten opstået "ved en udkrystallisation inden for samfundet i det formål at beherske dette. Den er simpelthen et udtryk for de kloges og stærkes naturlige overmagt." (Retsstaten, s. 90) Dermed afviser han bl.a. Rousseaus tanker om en samfundspagt. De stærke tog denne magt, og de svage underordnede sig. Men han er også klar over, at de kun har kunnet opretholde den

Severin Christensen ved stranden

nødvendige autoritet ved at lade staten udføre "nyttige, ja nødvendige funktioner."

Statens er altså i hans øjne et instrument for magt, hvad enten den grunder sig på militærmagt, jordejendom, anden erhvervsbesiddelse eller folkesuverænitet.

Tilbedelsen af den gode stat

Opfattelsen af staten, betragtet som en velfærdsstat, som "den gode stat" er udbredt i vore dage, men i vide kredse anså man dengang staten som et instrument til undertrykkelse af anderledes tænkende og af de økonomisk svage befolkningsgrupper,

der for deres vedkommende så hen til opnåelse af social retfærdighed gennem erobring af statsmagten ved hjælp af den almindelige stemmeret. Det vakte hans betænkelighed, som han nok delte med de mange, der så den almindelige valgret som en trussel mod den etablerede formuebesiddelse, og det var vel generelt den største hindring imod udvidelse af valgretten. Severin Christensen skrev herom i Retsstaten (s. 91):

"Denne tilbedelse af staten som et almægtigt og moralsk væsen er ingenlunde noget, som i særlig grad er forbundet med absolutismen. Det er blot alt for åbenbart, at vor demokratiske tidsalder driver statsforgudelse af mindst lige så udpræget art." Frygten var mest rettet imod socialdemokraterne, men gik vel i det hele taget på det forhold, at interessepartier favoriserer deres egne vælgere på andres bekostning, og det kan godt opfattes som en forudsigtelse af det politisk-økonomiske system op gennem hele det 20. århundrede med lange arme ind i det 21. Derfor kan han fortsætte med at skrive (Retsstaten s. 91): "Spørger man om der ikke lod sig tænke en statsmagt, som var udtryk for hele samfundets interesse i stedet for en herskende klikes, er man inde på problemet om en retsstats mulighed."

Retsstaten er den gode stat

I vore dage står der stor respekt om begrebet retsstat som den, der sikrer den enkelte borgers menneskerettigheder, bl. a. lighed for loven, religionsfrihed, yringsfrihed mv. og sikkerhed mod overgreb af fysisk, økonomisk og kulturel karakter. Severin Christensen vil ikke benægte betydningen af dette, men det er ikke en retsstat i retsdemokratisk forstand, bl.a. fordi den savner den økonomiske dimension, og har vel heller ikke helt de samme pædagogiske perspektiver.

Man skal mærke sig, at der i Severin Christensens bog er underforstået og forudsat en tidsånd og en samfundopfattelse, som vi ikke ganske kender i dag. Således var foreningskulturen en anden dengang. Det er andelsbevægelsens og bykooperationernes storhedstid, hvor hensigten med foreningerne var fælles opgaveløsning og ikke primært at varetage nogle kravsinteresser over for de offentlige organer. Det var en tid, hvor mange satte en ære i at være selvhjulpne. Det er før den fordelende velfærdsstat ændrede opfattelsen af den offentlige sektor, men samtidig er der

fortsættes på næste side

forsat fra forrige side

også sket det, at man i vore dage ønsker noget til gengæld for ens skattebetaling. Det betyder, at den følelse af solidaritet, som er en forudsætning for den fordelende velfærds politik, degenererer. Velfærdsstaten er ikke engang blevet et sikkerhedsnet under de svageste. Den har heller ikke afskaffet uligheden i samfundet, fordi man ikke tør røre ved den etablerede ejendomsret til de udviklingsbetingede jordværdier, og uden dette mod kan man ikke tale om en velfærdsstat. Det politiske liv er blot blevet en tumleplads for forskelligartede interesser, mens en retsstat rummer det savnede element af velfærd, og derved bliver den "en god stat".

Begrænsning af statens opgaver

Det forekommer mig også, at Severin Christensen forudsætter et menneskesyn og en pædagogisk opfattelse, som var under udvikling med den tids reformpædagogik af bl.a. C.N. Starcke og O. de Hemmer Egebjerg. Det var drømmen om den frie personlighed, det autonome og selvhjulpne menneske, som også oplevede sig som en del af en helhed. Dermed er der også en sammenhæng mellem Severin Christensens livsfilosofi og tankerne om en retsstat.

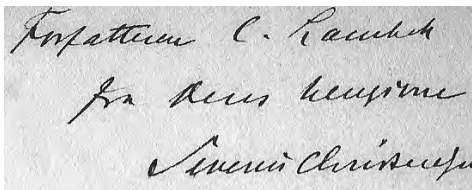
Man skal også være opmærksom på, at den offentlige sektor dengang var væsentlig mindre, end den blev siden. Der kom en stærk vækst med den første verdenskrigs statsindgreb, og den er med til at skabe forudsætningerne for dannelsen af først foreningen Retsdemokratisk Forbund og senere partiet Danmarks Retsforbund. Den stat, som Severin Christensen forestillede sig i sin bog, kunne ikke dengang forekomme nogen at være en uoverskuelig utopi. Den lod sig faktisk realisere, hvis den fornødne vælgertilslutning var til stede.

Det var Severin Christensens opfattelse, at statens magt skulle begrænses til de opgaver, som naturligt var af fælles interesse, og han mente, at det kunne fastslås objektivt ved at slutte ud fra tesen om ækvivalent kompensation. Grundskylden, som samfundet etisk set havde en fælles ejendomsret til, måtte således kun bruges til løsning af de fælles opgaver. På dette punkt adskilte han sig klart fra Henry George og georgeisterne, der mente, at grundskylden også kunne dække en række af det, vi i dag vil kalde velfærdsydelse.

I et lille kapitel med overskriften Retsstatens opgaver nævner Severin Christensen fire områder som

"foreløbige": Indre retsværn, ydre retsværn, forsorg for de umyndige og sikring af samfærdsel og tilvejebringelse af samfærdselsbetingelser. Tilsyneladende ikke mange opgaver, men hvert område er mere omfattende, end det ser ud til. Således henfører han til det indre retsværn også sundhedsvæsen, omsorg for frisk vand, kloakering osv.

Nok er Severin Christensens retsstat af begrænset omfang, men den er ikke nogen minimalstat, som den, Nozick tænker

Severin Christensens underskrift - som dedikation i sin bog til C. Lambek.

sig. Den vil altid stå over for kravet at skulle løse nødvendige fællesopgaver, som i det moderne komplicerede samfund er flere end for 100 år siden. Klima- og miljøproblemerne er jo til eksempel fælles problemer, og ikke bare nationale spørgsmål, men globale. Det er i god overensstemmelse med retsmoralen at hævde, at forurenere skal betale for den skete skade og nødvendige oprydning.

Det afgørende kan ikke være en firkantet opfattelse af, om staten kun må varetage denne eller hin konkrete opgave. Det væsentlige vil til enhver tid være, om staten er i stand til at værne om den enkelte borgers ret og frihed, og om fællesskabets rettigheder, med andre ord sikre den etiske ejendomsret, både økonomisk, kulturelt og politisk. Hertil hører også, at staten skal afstå fra at favorisere visse befolkningsgrupper, uanset hvilke formål man kan besmykke sig med.

At følge Severin Christensens bog slavisk, vil i dag være en halsløs gerning. Men man kan blandt andet læse den som en advarsel mod en tendens til at gøre ethvert problem politisk og derefter lovgive om alt muligt. Vi kan i vore dage allerede aflæse virkningerne i form af et overvågningssamfund, et bureaukratisk og regelstyret system, hvor der er ringe plads til udfoldelse, og hvor en ny form for absolutisme lurer i horisonten.

Med individet som udgangspunkt kommer samfundet i balance

Severin Christensens udgangspunkt var individet. Når man ser bort fra de økonomiske aspekter i den etiske ejendomsret, møder man ikke megen forståelse for det nationale og det

samfundsmæssige. Noget lå nok i tiden, andet forekommer underforstået. Også underforstået er frygten for, at en betoning af hensynet til det fælles, til samfundet eller helheden om man vil, skal føre til overgreb på individet og indskrænkning af den personlige frihed. At frygten ikke var ubegrundet, har man siden hen set tilstrækkeligt med eksempler på lige uden for vores egen dør.

Retsstaten kan læses på flere måder, som en kanon, der beskriver den sammenhængende politik, der skal følges med henblik på at reducere de offentlige opgaver, og det burde man nok have skelet til i forbindelse med de senere års forsøg på at begrænse den offentlige sektor.

Den kan også læses som en del af den statskritiske- og magtkritiske- tradition.

Dermed bliver det en systemkritisk bog, der retter søgelyset mod magtmisbrug, som det kan forekomme hos det offentlige, organisationerne og erhvervsforetagender. Dens fortjeneste bliver dermed ikke detaljerne, men dens grundlæggende tanker og begreber, først og fremmest begrebet etisk ejendomsret og kravet om ækvivalens, balancen mellem ydelse og modydelse så langt, som det på et givet tidspunkt socialt og politisk lader sig praktisere. Det er tanker og begreber, der bygger på demokratiets vision om menneskelig frihed og værdighed og et samfund i social balance. På denne baggrund er 100 år ingen alder.

»Grøn« georgeist i Toronto

Den meget aktive "grønne" aktivist, Frank de Jong i Toronto, Canada. Har fået øjnene op for jordværdibeskatningens muligheder. Parallelt med sit politiske virke samarbejder han nu med georgistiske organisationer og er blevet medlem af forretningsudvalget for Den Internationale Union for Jordværdibeskatning, theIU i London, i hvis hveranden måneds møder (holdt i London) han deltager telefonisk via Skype. På nedenstående adresse kan du finde YouTube-småfilm, hvor Frank giver gode forklaringer om jordværdibeskatningens ide og muligheder. og han kommer godt rundt i emner som olie o.a. naturressurser, huspriser, erhvervs muligheder, det elektroniske spektrum o.a. særrettigheder.

http://www.youtube.com/watch?v=KB6zNyOXMBg&feature=player_embedded

Preben Pedersen

Radikale venstre vil ophæve skattestoppet for ejendomsværdiskatten

Økonomiske vismænd har gentagne gange opfordret til ophævelse af skattestoppet for ejendomsværdiskatten, som har kostet statskassen omkring 50 mia kr.

Skattestoppet for ejendomsværdiskatten, som blev indført fra 1. januar 2002, har indtil nu kostet statskassen en mindre indtægt på omkring 50. mia. kr. Finansministeriet skønnede i begyndelsen af 2011 statskassens indtægtstab til 47. mia. kr.

Økonomer opfordrer

De økonomiske vismænd og langt de fleste andre centralt placerede økonomer med nationalbankdirektør Niels Bernstein i spidsen, har gentagne gange opfordret til ophævelse af skattestoppet for ejendomsværdiskatten, for at modvirke en ny boligboble, når der igen bliver opgang i samfundsøkonomien, fordi lavere ejendomsværdiskat jo kapitaliseres til højere ejendomspriser.

Skadeligt for samfundsøkonomien

Det kan ikke overraske at VKO flertallet afviser de økonomiske eksperter sagligt velbegravede gode råd, for det vil jo være et ubærligt stort nederlag at skulle erkende, at skattestoppet for ejendomsværdiskatten har været direkte

skadeligt både for samfundsøkonomien og for boligernes og de boligsøgendes privatøkonomi. Det har jo desuden aldrig været de politiske højrekræfters mål at arbejde for økonomisk lige ret, tværtimod!

Hidtidig S og SF politik

Men det er højest overraskende og helt uforståeligt at Socialdemokraterne og SF tilsyneladende har låst sig fast på at skattestoppet for ejendomsværdiskatten skal fastholdes, hvis de to partier kommer til at danne regering efter det kommende folketingsvalg. En løbende ejendomsværdibeskatning af de til enhver tid fastsatte vurderinger, har dog hidtil været S og SF politik. Det må være en opportunistisk trang til, for enhver pris at få regeringsmagten, samt frygt for at træde nogle økonomiske særinteresser over tærerne, der får de to partier til at miste overblikket og dermed svigte hensynet til en fornuftig samfundsøkonomisk og social velbegrundet ejendomsværdibeskatning.

En acceptabel løsning

Kun enhedslisten og de radikale har klart markeret, at de ønsker skattestoppet for ejendomsværdiskatten ophævet. Mens det er uklart hvordan enhedslisten vil gribe problematikken an, så foreslår de radikale, at skattestoppet for ejendomsværdiskatten ophæves fra 1. januar 2016, således at der ved beregningen af ejendomsværdiskatten tages udgangspunkt i de gældende vurderinger 1. januar 2016 og fremtidige stigninger i ejendomsvurderingerne. Statens mistede indtægter ved ejendomsværdiskatten på grund af skattestoppet fra 2002 -16. eftergives således.

Ud fra synspunktet om at indgreb i markedsmekanismen altid forvrider tingene, så det skaber nye uretfærdigheder at vende konsekvent tilbage til en markedsbaseret tilstand, er de radikales forslag til ophævelse af skattestoppet for ejendomsværdiskatten, med udgangspunkt i ejendomsværdierne på datoen for ophævelse af skattestoppet,

efter min opfattelse acceptabel. Lige nu befinder vi os i en samfundsøkonomisk krisesituation, hvor boligpriserne er i bund. Derfor er det et godt tidspunkt for ophævelse af skattestoppet, og derfor mener jeg også, der med god ret kan argumenteres for, at skattestoppet ophæves fra 1. januar 2012. Mit kritiske spørgsmål er derfor: Hvorfor vente til 2016?

Giv tid

Når de radikale har valgt at foreslå 1. januar 2016 som dato for ophævelse af skattestoppet for ejendomsværdiskatten, så kan jeg ikke finde anden forklaring, end at det må være ud fra et realpolitisk synspunkt om, at give Socialdemokraterne og SF tid til at finde tålelige argumenter for at vende tilbage til deres tidligere og mere fornuftige holdning til ejendomsværdibeskatningen.

Det er vigtigt for de radikales troværdighed, at partiet holder fast på kravet over for socialdemokraterne og SF, om at skattestoppet for ejendomsværdiskatten skal ophæves senest 1. januar 2016 og at det indskrives i en evt. regeringsaftale mellem S, SF og radikale.

Offentlig vurdering må ikke afskaffes

DF har her i sommer foreslået at den offentlige ejendomsvurdering afskaffes og det forslag har VK regeringen taget godt imod. Men der er næppe tvivl om at et kommende S, SF, radikal, enhedsliste-flertal i folketinget vil afvise forslaget, for det kan kun opfattes som et populistisk angreb på såvel ejendomsværdiskatten som på den kommunale grundskyld,

Preben Pedersen, anlægsgartner, fhv. byrådsmedlem og rådmand (R) medlem af Henry George Foreningen, Kærvej 45, Visse, 9210 Aalborg SØ Tlf. 98 31 50 74. Mobil. 21 79 81 73. E-mail: rosepreb@gmail.com Hør i øvrigt radiointerviewet med Preben Pedersen fra d. 25. april. Du kan finde det på www.henrygeorge.dk

Georgeisme i Underhuset

Jeg mener, at vi nu skal til at se på grundspekulationen. Jeg mener, at tiden nu er moden for en grundværdibeskatning. Hvis vi beskatter jordens værdi, vil vi fremme udviklingen i stedet for at bremse den.

Sagt i Underhuset 24. marts 2011 af John McDonnell MP.

Protest mod vækstpakke

Den Dan ske Henry George Forening arbejder for at bevare den grundskyld, vi har i Danmark, og for at udbygge den, så skatten på arbejde og forbrug kan sættes ned. Vi undrer os over og protesterer på det kraftigste imod, at regeringen er parat til at bruge grundskylden som led i den såkaldte vækstpakke. Det løser ingen problemer og vil kun føre til stigende huspriser til skade for huskøberne.

Svend Tornbjerg, Hillerød.

Medlem af styrelsen i Den Danske Henry George Forening

Jørn Jensen

Dansk Folkeparti vil forringe ejendomsvurderingen

Jørn Jensen belyser her hele denne problemstilling og giver de aktuelle planer det røde kort

Siden VK(O) regeringen tiltrådte i 2001 med det formål bl.a. at afskaffe vurderingssystemet som en del af de "overflødige råd og nævn" blev systemet i 2002 erstattet på den måde, at alle vurderingsråd blev nedlagt, og at SKAT i stedet selv overtog vurderingen. Klageinstansen blev ændret fra et "skyldråd" til "vurderingsankenævn". Herved blev den folkevalgte repræsentation i dette system reduceret fra 4-500 personer til ca. 100 personer, der nu kun er repræsenteret i de 15 vurderingsankenævne fordelt over hele landet.

Ønsker om forenkling/forringelser

Skiftende skatteministre har siden 2002 ønsket at få vurderingssystemet forenklet yderligere som følge af det i 2002 vedtagne skattestop, dog uden at de lovede forslag er konkretiseret.

Senest har Dansk Folkeparti (DF) fremsat et beslutningsforslag til behandling ultimo juni måned 2011 i Folketinget, og forslaget resume er:

Efter forslaget skal regeringen fremsætte lovforslag i den kommende folketingssamling om at afskaffe det nuværende ejendomsvurderingssystem med det formål at tilvejebringe et enklere grundlag for beskatning af fast ejendom. Konkret skal de almindelige vurderinger af fast ejendom ophøre, og der skal etableres en ny model for vurdering af nyopførte ejerboliger og for vurdering af erhvervsjendomme. De kommunale indtægter fra grundskyld og dækningsafgift fastholdes.

Næppe flertal for det

Der bliver næppe flertal for dette forslag med administrative forenklinger med det indhold, som er anført bl.a. med fastholdelse af provenuet for de kommunale ejendomsskatter (grundskyld og dækningsafgift).

Beskatningsprovenuet på ejendomsværdiskatten (ejerboligbeskatningen) er på ca. 15-16 mia. kr. årligt og for de kommunale ejendomsskatter (grundskyld og dækningsafgift) er dette beløb lidt højere, ca. 16-17 mia. kr. årligt.

Det danske beskatningssystem på fast ejendom er ret enestående, da det er en løbende beskatning af al fast ejendom, og hvor grundlaget er 2-årige vurderinger med ansættelser af ejendomsværdier og separate grundværdier, samt fradrag for forbedringer, der i øvrigt er en gammel opfindelse fra Retsforbundet i sin tid. Endvidere fastsættes dækningsafgiften (erhvervsbeskatning på bygninger)

Alle vurderinger indgår i Arveafgifter, Tinglysningsafgifter, Ejendomsavancebeskatning (for ubebyggede grunde over 1400 m²). Hertil kommer andre love med afgifter til staten og kommunerne.

En masse nytteløst bureaukrati

Hvis alle disse afgifter fryses fast, skal der foretages en masse justeringer i gældende love og regler, og det vil givet medføre et meget omfattende bureaukratisk lovgivningsarbejde til stort set ingen fornuftig nytte. Der kan blot henvises til bestemmelserne i Ejendomsværdibeskatningsloven, der er ualmindelig indviklet at forstå for selv veluddannede skattefolk med indsigt i den almindelige komplicerede skattelovgivning.

Nyt system for nye ejendomme

Efter vurderingernes suspendering ønsker man med forslaget et nyt system for nye ejendomme, og det forslag kan jeg ikke forestille mig bliver mere enkelt end det system, der er udviklet over de sidste 40 år med oprettelsen af ejendomsstamregistrene og det i 1977 gennemførte BBR system, hvor alle bygninger registreres, og det er bl.a. til brug for SKATs ansættelser af ejendomsvurderingerne/ grundvurderingerne.

Med hensyn til ansættelse af

grundværdien er der også udviklet et grundværdianalysesystem i SKAT's regi, og her kan man sortere i aktuelle salg af bebyggede ejendomme og derved finde frem til hvilken værdi grunden udgør. Det er fastsat i vurderingsloven, at grundværdien er grunden i ubebygget stand, og det er et fantastisk godt redskab til den selvstændige beskatning af grunde, hvilket intet andet land i f.eks. EU har.

Andre lande har alene skat på fast ejendom, hvor imod vi her i landet kombinerer dette med en selvstændig grundværdibeskatning for bl.a. at modvirke spekulation i råzonejord til senere bebyggelse, hvilket er det helt grundlæggende princip for Henry George bevægelsen.

Det danske system er billigt at administrere

Da et snævert flertal i Folketinget ændrede systemet i 2002 var det alene for at opnå en besparelse på ca. 50 mio. kr. årligt ud af et budget på ca. 200 mio. kr. årligt. Nu er udgifterne generelt ret minimale, når man holder det op mod et samlet provenu på ca. 32-35 mia. kr./årligt svarende til ca. 0,50 promille.

Dette er samfundsmæssigt en uhyre billig måde at administrere et så stort skatteprovenu på, og det er som nævnt meget vanskeligt at indføre større forenklinger såfremt borgerne retssikkerhed med hensyn til værdiansættelser og tilhørende klagemulighed skal opretholdes.

En provokation

Beslutningsforslaget kan kun anses for at være en provokation over for de skiftende skatteministre fra Venstre, der har lovet mere end de indtil nu har kunnet holde.

Jørn Jensen

er formand for Vurderingsankenævnet i Frederiksberg og Københavns Omegn Valgt fra 2006 til 2014 for Socialdemokraterne i Furesø Kommune Tidl. Vurderingsformand i Værløse Kommune 1974 - 2002.

Skal kriseøkonomien fortsætte?

Kun ved gennemføre den nødvendige skattereform kan man på sigt undgå kriserne og skabe grundlag for en sund og bæredygtig økonomi

Finanskriser, bankkrise, gældskrise. Kært barn har mange navne. Men det korte med det lange er, at dansk økonomi er en kriseøkonomi, hvor man forsøger at give indtryk af, at der er tale om forskellige kriser, når sandheden er, at det er forskellige stadier i den samme krise.

Krisen er ikke tilfældig

Yderligere forsøger man at give indtryk af, at krisen næsten er en tilfældighed. De traditionelt tænkende politikere, som har deres særinteresser at tage vare på, ønsker ikke at komme ind på, at der er grundlæggende svagheder i det økonomiske system. Derved skaber de ikke løsninger, der på blot lidt længere sigt kan bringe os fra kriseøkonomi til en bæredygtig økonomisk udvikling med en socialt retfærdig fordeling af de natur- og samfundsskabte jordværdier.

Den nuværende krise, som vi jo ikke er kommet ud af, er kommet ud af den boligboble, som blev skabt i årene op til 2007. Friværdierne steg. Velstanden steg. Beskæftigelsen steg. Bankerne lånte penge ud i mængder. Alle kunne få de lån, de ønskede. Sikkerhed tog man let på. Friværdierne røg i vejret. Bankerne og lånekapitalen pustede til ilden. Grådigheden tog overhånd og skabte - blindhed.

Advarsler blev ignoreret

Der var advarende røster. Vi havde jo set lignende udvikling tidligere. I 90'erne. I 80'erne og i starten af 70'erne. Opture afløst af kriser. Men der skete ikke en ændring af skattepolitikken, der kunne slå en kile ind i kriseøkonomien, bremse kriserne og skabe en sund økonomisk udvikling. Pludselig en dag skete det så. Ballonen revnede. Boligboblen eksploderede og gav krise. Boligpriserne drøned nedad. Sikkerheden forsvandt. Spekulative ejendomsprojekter sank sammen. Banker begyndte at krakke. Virksomheder fyrede eller lukkede helt. Ledigheden sprang i vejret. Efterladt på vejen er de mange insolvente boligejere - især dem, der købte, da boblen var størst i tillid til - på trods af historien

- at stigningerne blot ville fortsætte - hvilket jo også var det, bankerne gav udtryk for. Panikken bredte sig blandt beslutningstagerne.

Kriminelle banker?

Ikke bare i Danmark var boblen eksploderet. Det startede USA og bredte sig. Bankerne var i centrum, og politikerne vedtog en række kunstige tiltag, der skulle redde de banker, der selv havde hældt benzin på bålet - visse banker endda på randen af det kriminelle - eller regelret kriminelt. For visse banker havde jo set krisen komme og var i realiteten langt ude på dybt vand længe inden, det gik op for menigmand.

Men nu kom så hjælpepakkerne. Bankpakke 1, 2, 3. Hjælpepakker for at løfte forbruget, dulme krisen. Det troede politikerne og gav indtryk af, at den politik ville gøre alting godt igen. Vi ville igen få fremgang og friværdierne ville stige som før for at skabe velstand og beskæftigelse.

Hjælpepakkerne er første skridt i næste krise

Men ak, forgæves. For det er jo en kunstig velstand og vi vil, som historien gang på gang har vist, få nye bobler, nye kriser, flere mennesker, som vil blive ramt - i kriseøkonomien.

For i iveren for med et snuptag at løse krisen og sætte gang i vækst og velstand tager man blot næste skridt i krisen. Man har ganske enkelt skrævet længere end bukserne kunne holde til. Gælden er nu også steget voldsomt. Gælden er vokset og flere og flere lande kæmper nu med den store gæld. Og det bliver ikke bedre af, at det er i nedgangstider.

De nævnte tiltag skaber ikke varige løsninger. For den egentlige årsag til krisen tager man ikke fat på. Med den sorte aktivitet i periferien og passivitet i centrum kan man måske sætte gang i den økonomiske fremgang - men kun i en periode. Derefter løber man lige lukket ind i den næste krise.

Lyt til rådene, flyt skatten fra arbejde til fast ejendom

Hvad med for en gang skyld at se efter, hvor de gentagne kriser er begyndt? Til afveksling at gøre noget andet end blot brandslukning. På boligmarkederne ligger den grundlæggende årsag. Derfor skal der sættes ind her. Desværre er det stort set tabu på den danske og internationale politiske scene. På trods af at OECD og regeringens eget vækstforum peger på nødvendigheden af at flytte skat fra arbejde til fast ejendom. En beskatning af de samfundsskabte eller naturskabte jordværdier og ressourcer.

Men den politiske atmosfære er, som så mange gange før, meget kølig - uanset om vi taler rød eller blå blok er politikerne er mere bange for at miste stemmer her og nu frem for at gennemføre den rigtige politik. At de på den måde lægger bomber under de næste generationer, som rammes af de fremtidige kriser, betyder så mindre. For når den nødvendige skattereform ikke gennemføres, så er banen helt fri for en ny friværdifest om nogle år - men kun for de få heldige. De mange uheldige vil til gengæld mærke boligboblernes dårlige luft i form af konkurser, tvangsauktioner og ledighed. Lejerne og de unge vil igen lide under den nuværende passivitet.

Vil man på sigt løse problemerne og skabe grundlag for en sund og bæredygtig økonomi, så er der ingen vej udenom den nødvendige skattereform.

Drop ikke ejendomsvurderingen

Morten Skak, der er lektor og boligøkonom ved Syddansk Universitet havde 18. juni et indlæg i Fyens Stiftstidende med denne overskrift

Flere politikere af den blå slags har på seneste været fremme med forslag om, at ejendomsvurderingerne skal afskaffes.

I det politiske spil (valgkampen?) præsenteres forslaget som en lakmustrø, som alle partierne skal udsættes for. De, som er imod forslaget, har skumle planer om at forøge beskatningen af fast ejendom, mens de partier, som går ind for forslaget er troværdige i deres forsikring om, at ejendomsskatterne ikke vil stige.

Måske er det en smart test, der kan flytte nogle stemmer. Det kommende valg må vise, om den ønskede effekt indtræffer. Men bortset fra det valgtaktiske er der flere grunde til, at det ikke er en god ide. Forslaget er problematisk, fordi en del af kommunernes indtægter kommer fra ejendomsskatten (også benævnt grundskylden), og indtægterne her fra stiger, når grundværdierne stiger. Hvis man vil bevare stigningen i kommunernes indtægter fra den kilde, er

det derfor nødvendigt med en løbende grundvurdering, og den er en del af ejendomsvurderingen.

Kommunernes indtægter fra dækningsafgift på erhvervsjendomme er ligeledes knyttet til ejendomsvurderingen. Forslaget begrænser derfor disse indtægtskilder for kommunerne. Men det kan naturligvis være tilsigtet, selv om det ikke nævnes i forbindelse med forslaget.

Ejendomsvurderingerne anvendes imidlertid også i andre sammenhænge. F.eks. for at undgå, at ejendomme handles for billigt for at spare skat og afgifter mv. Vurderingerne har således betydning, når forældre sælger ejendomme til deres børn.

Vurderingerne optræder også i virksomhedsskatte loven, i fondsbeskatningsloven, ved værdiansættelse af andelsboliger, i årsregnskabsloven osv. osv.

I alt er der vel mere end 20 forskellige lovgivningsmæssige anvendelser af ejendomsvurderingen. Noget andet skal sættes i stedet.

En mere fundamental virkning af en afskaffelse af ejendomsvurderingerne er, at vi taber viden om, hvorledes vores samfund ser ud.

Statistik er en meget væsentlig kilde til forståelse af, hvorledes samfundet rent faktisk fungerer. Statistikken kan pege på uhensigtsmæssigheder i forhold til vores mål for samfundet, og den kan give grundlag for en vurdering af virkningerne af et foreslået indgreb. Uden statistik handler vi i blinde,

Da formueskatten blev afskaffet, tabte vi beklageligvis en god kilde til opgørelse af formuerne i landet. Ejendomsvurderingerne var det eneste, der blev tilbage i skatteskemaerne. Forsvinder de også, ryger der vigtig viden om vort samfund med i købet.

De rige scorer kassen på skattestop - biler og cykler til boligejerne

En lille splinterny bil i carporten. Det er hvad de københavnske husejere i gennemsnit har kunnet købe for den gevinst, de har fået via skattestoppet på boliger, som regeringen indførte med virkning fra 2001.

Men i Nordjylland ser det anderledes ud. Her rækker skattestoppet "kun" til en omgang nye cykler til familien....

I alt har de københavnske husejere sparet ca. 106.000 kroner siden ejendomsskatten blev fastfrosset. Til sammenligning er besparelsen i Nordjylland kun 23.000 kr.

Nationalbanken har for nylig sagt, at fastfrysningen har forstyrret den almindelige prisdannelse og bl.a. ført til, at boligpriserne i Hovedstadsområdet steg lang mere end i resten af landet under opturen. Den opfattelse deles af Morten Skak, boligekspert og lektor ved Syddansk Universitet.

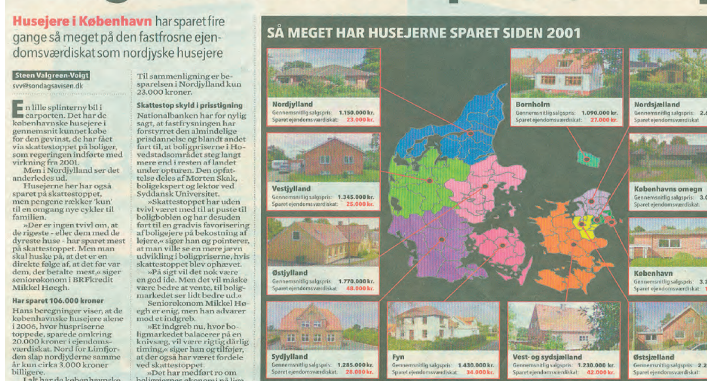
"Skattestoppet har uden tvivl været med

til at puste til boligboblen og har desuden ført til en gradvis favorisering af boligejere på bekostning af lejere", siger han og pointerer, at man ville se en mere jævn udvikling i boligpriserne, hvis skattestoppet blev ophævet.

"På sigt vil det nok være en god ide. Men det vil måske være en god ide at vente, til boligmarkedet ser lidt bedre ud."

Bladet nævner også, at en undersøgelse viser, at 45% ikke ønsker skattestoppet ophævet, men 32 % går ind for det.

De rige scorer kassen på skattestop

Artikel i Søndagsavisen 17. juni 2011.

Endelig har man en notits om, at den dyreste villa lige nu har medført en besparelse på 2.000.000 kr. under skattestoppet.

Man fastslår derfor, at det er et meget varmt politisk emne.

Kender du det, at man bliver ved med at udsætte beslutningerne, når noget ubehageligt er i vente? Sådan må statsministeren have haft det de sidste mange måneder. Vi skal jo have et valg i år, og alle har ventet på det, men manden, der skal trykke på knappen, blev ved med at udsætte det. Han ved jo godt, at vælgerne er trætte af regeringen, og selv har den vel også haft en fornemmelse af, at det kniber med at få det til at hænge sammen.

Og denne fornemmelse blev til vished allerede en uge inde i valgkampen. I denne VKO-blok, der de sidste 10 år har kunnet gå på vandet, er partierne på vild flugt fra hinanden. To partier, der engang ikke kunne være i stue sammen er blevet enige om at bekæmpe blokdanelserne. Den skjulte dagsorden er vel at isolere Dansk Folkeparti. Så blev nok altså nok endnu engang. At de radikale og de konservative har en fælles interesse i at kunne bevæge sig frit over hele det politiske minefelt, kan man ikke bebrejde dem. Landet er ikke tjent med dette "topartisystem" med en opdeling i blokke efter magtinteresser og ikke efter anskuelser. Udmeldingen har sat Lars Løkke Rasmussen i en klemme, og det har han mindst af alt brug for, hvor det, han skal holde sammen på, bliver mere og mere luftigt.

Første mellemspil

I 2010 forestillede han sig at kunne gå til valg på folkeskolen, men det var åbenbart en skidt ide efter de mange skolelukninger, der berører Venstres kernevælgere på landet, og som jo også er et resultat af regeringens sparepolitik. Så fandt han på det med efterlønnen, og det var meget bedre i betragtning af landets økonomiske situation, det kommende behov for arbejdskraft og vores konkurrencesituation på verdensmarkedet. Og når de fattige ikke vil røre ved de riges friværdier, må deres efterløn holde for. Regeringen fik nogle forlig i stand og oven i købet slået en breche i oppositionen. Det tegnede rimeligt godt, men Dansk Folkeparti skulle som sædvanlig have kontant afregning, nu i form af en øget grænsekontrol, og så kom den politiske situation ud af kontrol. Agurketid eller ej, så har sommerens interesse samlet sig om, hvorvidt den nye grænsekontrol kan rummes

af Schengen-aftalerne. Det har givet dønninger både her og i udlandet, mest det sidste, og det lykkedes Pia Kjærsgaard og konsorter at ydmyge regeringen, så man selv som EU-modstander føler det pinligt. Uden at det var hensigten, fik forliget om tilbagetrækningsreformen brudt nogle frosne fronter op.

Andet mellemspil

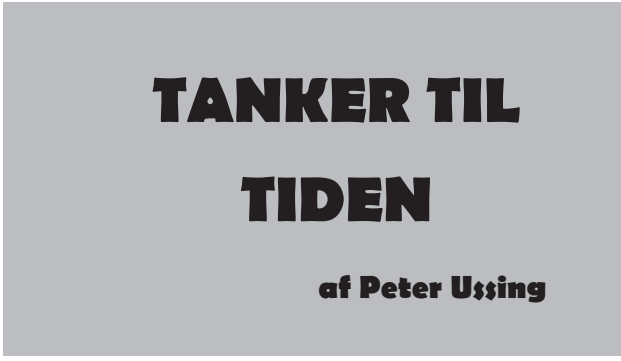
S og SF er nærmest paralyseret ved tanken om, at modparten skal beskyldes dem for at øge ejendomsbeskatningen, og derfor har de midt i august stillet nogle forslag og indbudt til et såkaldt nationalt kompromis, der skal få gang i boligmarkedet. Det virker desperat og siges at være et plagiat af et forslag, som regeringen havde tænkt sig at stille. Det ville vel have en effekt, der svarer til den, man opnår ved at tisse i bukserne for at holde varmen. Selv om der nok var flertal for indholdet, kunne det af politiske grunde ikke gennemføres, og det var heller ikke meningen. Der skulle kun sendes et signal til friværdiejerne,

pinlige i den situation er, at de to andre konservative partier, S og SF, viser sig stadig mere indholdstomme, når det gælder økonomien. Der er måske nok udsigt til et opbrud i dansk politik. Men vi skal ikke forvente et opbrud, der imødegår de grundlæggende problemer, hvor der gøres op med uligemageriet, den arbejdsfrie formuedannelse, spekulationsøkonomien og den populistiske stillingtagen. Vi har også efter valget en konstruktiv og folkelig politik til gode.

EU-lande m. fl. på spanden

Lad os til slut se lidt ud i verden. Det ser skidt ud med økonomien i den vestlige verden. Mens Kina og Indien buldrer derudad, hænger Irland, Portugal, Italien og især Grækenland med en vis del i vandskorpen. Det samme gælder USA, hvor Obama mere og mere tegner til at blive en tragisk skikkelse, der må bruge sin præsidenttid på at muge ud efter forgængeren. Efter en uskøn og pinligt uansvarlig forhandlingsfase, fik Obama hævet lånelofter, hvor de rige tog sig rigtig godt betalt. USA har stadig en lederposition i verden, men den tid nærmer sig, da det må vælge mellem teselskaber eller

lederskaber. Der er mange årsager til, at situationen er, som den er, og vi skal passe på, at det ikke bliver fremstillet unuanceret. Vi befinder os i en omstilling, hvor nye stærke økonomier tager over. Staterne har brugt for mange penge, og Euro-landene magter åbenbart ikke at leve op til egne forventninger. Og endnu rækker den finansielle krise sine fangarme ind i nutiden, fordi vi for alt i verden vil bevare den spekulationsøkonomi, der fremkaldte den. Og det er jo det pinagtige ved hele situationen, at mange økonomer nok kan se det, men ikke politikerne, og derfor får den arbejdsfrie formuedannelse lov til at fortsætte.

og samtidig kunne man sætte de radikale og Enhedslisten i en situation, der godt kan påvirke en kommende regeringsdannelse. Forslaget er et tydeligt eksempel på den politiske magt, som især boligejerne sidder inde med, og vi kan nu være sikre på nye boligbobler og finanskriser.

Slutspil

Alt imens kan vi forvente et afgørende dansk valg. Gennem de sidste ti år har regeringen ladet sig piske rundt i manegen af Dansk Folkeparti, der har taget patent på danskhed og ført noget, det kalder værdipolitik, en slags overfladisk konservativ konservatisme. Og nu har partiet overspillet sin rolle. Slutspillet er i gang. Stort set alle har accepteret den spekulationsøkonomi, regeringen har bygget sin politik på, hvor få har alt for meget og stadig flere for lidt. Det

Svend Tornbjerg

Vi fortsætter vores serie om Henry Georges liv og arbejde

Personligheden modnes

Efter hårdt arbejde og nye afsavn

falder familien til sidst til ro i San Francisco

Sacramento

Kort tid efter brylluppet med Annie den 3. december 1861 var Henry George flyttet til Sacramento, hvor han havde fået arbejde som typograf på avisen The Union. Mens de boede der, oplevede de en af de voldsomme oversvømmelser, som ved vintertide ofte hjemsøgte byen. Vandmasserne gennembrød digerne og oversvømmede det meste af byen. Det betød, at man var nødt til at opholde sig i rummene over stueplan. Transporten foregik pr. båd, tømmerflåde eller badekar.

Amerikanske egenskaber

I den situation kom de egenskaber, som siges at være karakteristisk for amerikanerne, frem i lyset, nemlig at tage det hele med godt humør og så vente på, at vandet skulle forsvinde. Man måtte spise, hvad man havde på lager. En tid var således frugtkafe det vigtigste næringsmiddel, og det skabte almindelig fornøjelse, da Henry George og hans trykkerivenner drak nogle flasker "New England Rum" og Annie forfærdet gjorde opmærksom på, at det var hårvand, de havde drukket!!

Billetkontrollør og journalist

Tiden i Sacramento blev en travl tid for Henry George. Han var fuldt beskæftiget på the Union og tjente godt, 36-40 dollars om ugen. Nyhederne gennem Overland Mail kom regelmæssigt, og det betød, at de hurtigt kunne omsættes til avisstof. Bagsiden af medaljen var dog, at han ikke fik tid til hverken at læse eller skrive, og det følte han som et savn. Var der tid til overs, tog han hellere et ekstra job for at tjene flest mulige penge. En tid var han således billetkontrollør ved en række forestillinger, som "Mark Twain" gav i byen.

Gevinst og tab

Ret hurtigt blev George i stand til at betale den gæld, han havde pådraget sig i forbindelse med sit giftermål, og da han fik realiseret de værdier, han havde haft stående i sin tidligere virksomhed i San Francisco, fik han oven i købet penge på lommen. Dem investerede han imidlertid i samarbejde med vennen Isaac Trump i nogle mineaktier i Gettysburg and Swansea Company. Men heldet var ikke med de to investorer, og George måtte

se i øjnene, at han havde tabt 400 dollars.

Får sønnen George

En opmuntring midt i alle disse forviklinger var det dog, at Annie den 3. november 1862 fødte ægteparrets første barn, en søn, som blev opkaldt efter sin fader. En anden begivenhed, som på den tid kom til at påvirke Henry George, var præsident Lincoln proklamation om ophævelse af negerslaveriet den 1. januar 1863. For George betød det, at de sortes trældom ikke længere var et formuegode for Sydstaternes plantageejere, og at Nordstaterne kunne høste en moralsk sejr.

Jernbanebyggeriet starter

En tredje begivenhed, der optog den unge typograf stærkt var, at der blev taget det første spadestik til byggeriet af et jernbanesystem, der inden for de følgende år skulle krydse Californien. og til sidst forbinde Øst med Vest.

Henry George hilste i begyndelsen jernbanebyggeriet velkommen, men efterhånden som projektet skred frem, begyndte han at forholde sig kritisk til foretagendet. Han hæftede sig især ved de menneskelige omkostninger, det medførte. For ham rejste spørgsmålet sig, om ikke ethvert stort foretagende af denne karakter ville medføre for store menneskelige ulykker, når de var på private hænder. Ved at beskæftige sig med denne problematik kom Henry George også til at arbejde med andre og dybere samfundsproblemer. Det skulle gøre den ukendte typograf til en forsker af internationalt format og en varm forkæmper for lige rettigheder. Dog skulle der gå endnu nogle år, inden han for alvor kom til at betræde denne vej.

Får løst arbejde i San Francisco

I slutningen af januar 1864 opgav Henry George sit arbejde på the Union, og familien flyttede til San Francisco, hvor George fandt løst arbejde ved forskellige aviser. Økonomien blev igen dårlig, og hans private gæld voksede. Sidst på året indgik han et partnerskab med vennen Isaac Trump og en typograf ved navn Peter Daley om at starte et trykkeri. Udgangspunktet var svagt, og Daley hoppede snart fra, men de to andre besluttede at fortsætte. Deres virksomhed blev imidlertid ligesom alle andre virksomheder i Californien hårdt

ramt af en økonomisk depression, der skyldtes den forudgående sommers tørke. Indtægterne var i lang tid små, og når det for alvor brændte på, lånte de to kompagnoner penge hos gode venner.

Sult og nød - og endnu et barn

For Henry George var det flere gange umuligt at betale huslejen, og det blev svært at skaffe pengene til de daglige fornødenheder, skønt Annie hjalp til ved at sælge ud af sine smykker og hvad hun ellers havde af værdi, men slemt stod det til. I oktober skrev George således i sin dagbog, at han på det tidspunkt led af sult, og bedre blev det ikke i de følgende måneder, og da Annie den 27. januar 1865 havde født ægteparrets andet barn, hørte hun doktoren sige til sin mand: "Hold ikke op med at holde øje med barnet, for det lider af sult. Skaf noget mad til det og til moderen!"

Desperation

Hvad der så videre skete, fortalte Henry George seksten år senere til en talrig forsamling på et møde i San Francisco: "Jeg spadserede hen ad gaden og besluttede at skaffe nogle penge fra den første den bedste mand, hvis udseende tydede på, at han var i stand til at hjælpe. Jeg stoppede en mand - en fremmed - og sagde til ham, at jeg behøvede 5 dollars. Han spurgte, hvad jeg behøvede dem til. Jeg fortalte, at min kone var nedkommet, og at jeg ikke havde noget at give hende at spise. Han gav mig pengene. Hvis han ikke havde gjort det, tror jeg, at jeg havde været desperat nok til, at dræbe ham."

Begivenheden fæstnede sig så uudsletteligt i Henry George' sind, at den kom til at præge hele hans fremtidige virke som samfundskritiker og filosof. Hans indignation over misforholdet mellem de store fremskridt og den dybe fattigdom, der kunne konstateres overalt i samfundet, især i de store byer, blev en af drivkræfterne i hans udredning af dette misforhold og til formulering af løsningen af problemet.

Ro og tryghed indfinder sig

I midten af februar samme år begyndte Henry Georges systematiske dagbog. Han har nu opgivet kompagniskabet med Trump og er besluttet på at systematisere sin tilværelse. Privatøkonomien måtte ikke igen komme ud af kontrol. Familien flyttede til et mindre hus til en billigere leje. Her tjente Annie lidt ved at påtage sig syarbejde for husets værtinde, mens George selv tog arbejde, hvor det var at få. "Jeg har igen verden foran mig," skrev George i sin dagbog. "Jeg har påbegyndt denne lille bog som et eksperiment – til at hjælpe mig med at få gode vaner. Jeg vil planlægge morgendagen og fremtiden. Nu ønsker jeg at høste gavn af mine erfaringer og forbedre mine evner og udnytte mine muligheder. Jeg vil praktisere en streng økonomi, indtil noget viser sig forude," skrev han.

Stormens styrke havde nu toppet. Hans og Annes drøm var nu – hvert fald indtil videre – et sikkert og regulært arbejde. For 20 \$ om ugen ville de kunne leve tilfredsstillende

Henry George begynder at skrive

I 1865 begyndte Henry George at nedfælde sine tanker på papir. Den 25. marts skriver han således et essay, som dog nærmest var til eget brug. Det handler om, hvordan han kunne forbedre sin egen situation. Essayet bar titlen "Om den gavnlige udnyttelse af tiden". Han begyndte også systematisk at skrive dagbog.

I dagbogen skriver han den 27. marts, at han har sendt en skrivelse til redaktør Aleck Kenneday, der havde påbegyndt udgivelsen af en ny avis, der bar titlen "Journal of the Trades and Workingman". Altså en avis for erhvervsfolk og arbejdere. Det var i virkeligheden et langt brev, George havde sendt, hvori han tilskynder redaktøren til at bruge avisen, så læserne kom til at tænke over politiske og sociale spørgsmål. Hvis det var muligt, skrev George, burde avisen undersøge samfundets tendens til at sønderdele sig selv i klasser, hvoraf nogle har for meget, andre for lidt.

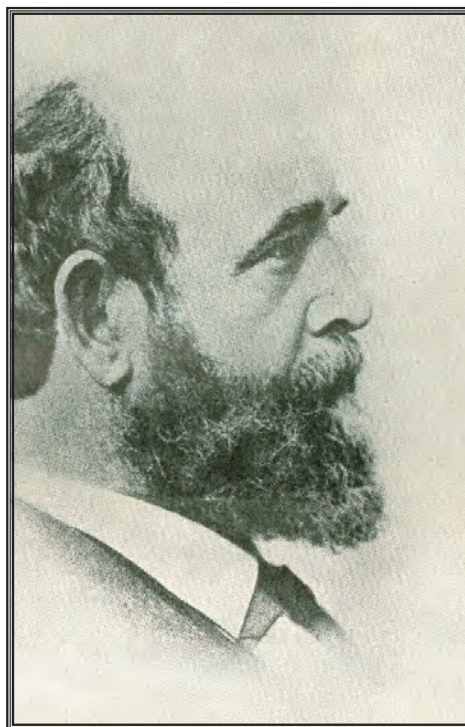
I brevet, hvoraf en kopi er bevaret, skrev George videre: "Og så, hr. redaktør, jeg hilser med glæde oprettelsen af en avis, som vil tale det arbejdende folks sag, i en tid, da de fleste aviser er villige redskaber for de velhavere og magtudøvere, der vil knuse den fattige mand under den kapitalistiske vogns hjul. Der er kun få, der taler til fordel for "det arbejdende folk" på denne kyst, men mange, der beklager de høje lønninger. Nogle fordømmer maskinernes indvirkning på arbejdet, men der er ingen, der taler for arbejderens

rettigheder og kritiserer de folk og sammenslutninger, der berøver dem deres ret. Jeg føler, at Deres virksomhed er af en sådan art, at vi alle burde føle nødvendigheden af den og yde den vores hjertelige støtte.

Henry George ønskede at se anvisninger på "løsning af økonomiske problemer, der dybt berører os alle". Der skulle ikke gå mange år, inden han selv tog alvorligt fat på at behandle disse problemer. Resultatet blev "Fremskridt og Fattigdom".

Det overnaturlige

Det blev imidlertid et helt andet emne, der i første omgang bragte Henry George frem som offentlig skribent. Under titlen "Et forsvar for det overnaturlige", fik George nemlig en fantastisk skitse trykt i "The Californian", en litterær ugeavis, som Mark Twain medvirkede ved. Kort tid efter stod den samme

Henry George - »det bedste billede af min far«
sagt af datteren Anna George de Mille.

skitse i Bostonavisen "Evening Gazette". Den blev også bragt i den velstående ugeavis "Philadelphia Saturday Night", som Georges ven Edmund Vallazz var formand for og medejer af. (Historien står i "George" 84. årg. Nr.1, foråret 2007).

Skitsen gengiver nogle hændelser, som George selv havde oplevet syv år tidligere i Montevideos havn, da han med dampskibet Shubrick var på vej fra Philadelphia til San Francisco. Nu blev den indledning til en skribentvirksomhed, der skulle komme til at vare til Henry Georges død.

I april måned 1865 sluttede Den amerikanske Borgerkrig med Nordstaternes sejr, men midt i jubelen over fredens genoprettelse udsendtes den 14. april meddelelsen om mordet på Abraham Lincoln. Det bragte det letbevægelige San Francisco i en voldsom ophidselse. Aviser, der havde støttet Sydstaterne, blev raserede. Ophidselsen nåede sit højdepunkt, da de nærmere omstændigheder omkring mordet blev kendt. Sic semper Tyrannis! sådan går det enhver tyrann, havde morderen, skuespilleren John Wilkes Booth, råbt ud over teatersalen efter at have dræbt præsidenten.

Specialreporter ved "Alta California"

Da sindene var faldet noget til ro, skrev Henry George en artikel over de tanker, der var bruset igennem ham i de dage. Artiklen blev formuleret som en henvendelse til redaktøren af "Alta California", den avis, hvor George en tid havde været typograf, idet indledningen er en gengivelse af den depeche, som avisen havde bragt: En mand sneg sig frem til præsidentens loge, idet han svingede en lang daggert i sin hånd og råbte: sic semper tyrannis! ("Altas" depeche den 15. april).

Da artiklen var færdig, tog George ind på avisens redaktion og lod den glide ned i redaktørens boks. Næste dag stod den i avisen med redaktørens præsentation: "Den følgende gribende artikel om tidens store patricier er skrevet af en typograf på "Alta California".

Nogle dage senere blev George ansat som specialreporter ved "Alta" og skulle som sådan skrive om de sørgehøjtideligheder, byen San Francisco iværksatte i anledning af Lincoln død. Den første artikel kom dog ikke til at bære Georges navn, idet den blev omredigeret og brugt som leder. Artiklen havde dog ramt noget væsentligt, da den fremhævede Lincolns jævnhed og styrke i samme åndedrag. "Kun i et land som Amerika ville en sådan statsmand kunne bane sig vej til den ledende post", hed det. "I andre lande ville han være snublet på paladsernes Trapper".

Det tredje barn

På den tid fødte Annie ægteparret Georges tredje barn. Det blev døbt i Skt. Patricks katolske kirke og fik navnet Richard Fox George til ære for begge sider i familien.

Kort tid efter besluttede Henry George

fortsættes på næste side

fortsat fra forrige side:

– med sin kones fulde billigelse – at han ville deltage i en amerikansk ekspedition til Mexico, hvor kejser Napoleon 3. ved hjælp af en fransk armé søgte at oprette en imperial regering. Hensigten var ved fransk støtte at få anbragt den østrigske ærkehertug Maximilian på Mexicos trone. George indgik nu en aftale med "Alta" om at sende nyhedsbreve fra de begivenheder, ekspeditionen måtte blive indblandet i. Betalingen for nyhedsbrevene skulle ubeskåret gå til Georges kone. På den måde den måde mente George, at han

kunne udføre sin patriotiske pligt for sit land, som han ikke havde haft mulighed for at udøve under borgerkrigen. Ekspeditionen blev i hemmelighed forsynet med en gammel bark ved navn "Brontes", og udrustningen var ret mangelfuld. Forbundsmyndighederne opdagede dog ret hurtigt, at en stor del af deltagerne i ekspeditionen var de rene pirater, der havde helt andre hensigter end krigsførelse i Mexico, nemlig opbringning af guldtransporter fra Californien over Panama til New York. En del folk blev efterfølgende

arresteret og tiltalt for tilsigtet pirateri, og hermed løb ekspeditionen, som ellers havde myndighedernes stiltiende accept, ud i sandet.

To år senere, da det mexicanske tyranni blev styrtet og Maximilian henrettet, skrev Henry George en leder i "The Times", som han på det tidspunkt var blevet chefredaktør for. Heri retfærdiggør han det, der var sket. Samtidig fordømmer han kongers forsøg på at fremme selviske hensigter, og han forsvarer frie folks ret til at forsvare deres frihed.

Richardt Riis

Gå ind på riis.eftertanker.dk/ - og læs blandt meget andet om:

En teologisk økonomisk tænkning??

Richardt Riis står bag et meget alsidigt debatforum på nettet

Et af de steder, hvor man kan modtage og give tanker om samfundsspørgsmål, er på riis.eftertanker.dk/. Her står Richardt Riis bag en meget grundig og hele tiden ajourført diskussion. Riis har som bekendt også ofte bidraget med artikler til George. Han fokuserer primært på religiøse spørgsmål – især islam og integration – men emnevalget nok siges at være ret bredt.

En teologisk økonomisk tænkning??

Det er overskriften for en lang redegørelse og diskussion, som omfatter en vis hr Lodberg og en "Cape Town erklæring". Det er bestemt ikke uinteressant, men alt for omfattende for os her og nu, så den må du gå ind på ovennævnte hjemmeside for læse i sin fulde udstrækning. Særlig interessant og aktuelt for læserne af George er følgende, som forekommer hen imod slutningen af artiklen, og som skulle give et godt indtryk af debatforummet.

Jeg er gammel retsstatsmand og blev derfor glad overrasket, da jeg en aften i Deadline for snart længe siden oplevede, at en økonom sagde til en anden økonom: "Ja, vi havde vel alle som unge studerende en forestilling om, at man skulle øge jordbeskatningen. Men da jeg som ung foreslog det for min professor, sagde han, at det havde han også tænkt, da han var ung, men at han nu havde indset, at politikerne aldrig ville gå med til det". Så vidt jeg husker, var det, man diskuterede ved den lejlighed, den form for indgreb overfor de største jordværdistigninger, som man havde i Sverige, og som økonomerne mente var med til at forklare, at Sverige klarede sig betydelig bedre end Danmark i den internationale krise.

Hvis dette hjertesuk fra en økonom er udtryk for tanker, som mange økonomer går rundt med, men ikke gider eller ikke tør komme frem med, fordi der ikke er politisk klangbund for det, var det så ikke en idé for visse kirkelige organisationer at alliere sig med dem og på den måde skaffe tankerne en slags klangbund?

For det er kun alt for sandt, at politikerne ikke vil gå med til at hæve jordbeskatningen. En ledende socialdemokrat, jeg tror det var Sass-Larsen, forsvarede den manglende boligbeskatning med, at fru Larsen i sin lejlighed i Køge ikke led nogen overlast, fordi grosserer Ubberup i Gentofte tjente et par millioner på salg af sin bolig. Det var før finanskrisen. Men denne krise har jo vist, at Sass-Larsen tog fejl. Fordi vi ikke beskatter jordværdien, kunne priserne på boliger stige til uanede højder. Vi fik en boligboble. Og da så boblen brast, som det skete først i USA og dernæst i den øvrige vestlige verden, så fik mange banker stort besvær med deres likviditet, fordi de måtte afskrive mange lån som umulige at få indfriet. Hvad det har kostet staterne i hjælpepakker til bankerne, skal tælles i milliarder af kroner, penge, som bl.a. fru Larsen i Køge skal betale, enten i form af skatter eller i form af de besparelser, som finanskrisen tvinger os ud i. "Tvinger", ja, for gjorde man ikke noget, ville den ene bank efter den anden gå konkurs, og så ville næsten hele samfundet gå i stå.

Der er den sjove detalje ved disse tanker, at man næsten kan finde bibelsk begrundelse for dem. Jeg tænker på befalingerne i 3 Mos 25 om jubelåret. Ikke, fordi jeg mener, man skal indføre nogen ordning i stil

med den regel, man forsøgte at håndhæve dengang: at hvert halvtredsindstyvende år skulle enhver vende tilbage til sin ejendom. Men man havde dog blik for, at når man solgte jord, så var det et antal afgrøder, man solgte (se vers 13-16). Og man havde også indset, at ingen egentlig kunne eje jord: "for landet er mit; I er fremmede og tilflyttere hos mig", lader man i vers 23 Gud sige.

Grundtvig er inde på noget af det samme i "Danskeren" 1849, nr 34, hvor han bl.a. siger: "thi ethvert Folk er sit Fædrelands Grund-Eier (paa pluddervælsk "Suveræn") og kan aldrig retmæssig ved nogen Lov tabe sin Eiendoms-Ret, saa det er kun Nyttens og Brugen af Jorden, der retmæssig kan fordeles ved Lands-Loven og blive Gienstand for Kiøb og Salg". Og når han lidt senere siger, at hvis loven tillod, at "enten Kongen eller en Slump Herremænd eiede Landet og kunde give eller sælge det til hvem de vilde, og kunde altsaa, om de lystede, lade det ligge øde, ja med Flid ødelægge det, saa hele Folket maatte sulte ihjel, da seer man let, at saadanne Love var ligesaa uretfærdige, som ubillige og ugudelige, og burde uden videre afskaffes", så er den situation vel ukendt herhjemme, men den er det bestemt ikke i mange u-lande. Og hvis man fra kirkelig side ville indvende noget imod det, der sker på økonomiens område, kunne man passende komme med protester f.eks. overfor kinesernes eller vestlige firmaers jordopkøb i Afrika, for vel risikerer man ikke, at de vil lade jorden ligge øde, men man risikerer, at de vil bruge den til afgrøder, som den lokale befolkning, hvis jord det jo teoretisk er, ikke får nogen som helst gavn af.

Punktum

Efter i næsten 10 år at have redigeret george, siger jeg nu stop. Det startede med, at jeg sammen med Peter Ussing lavede jubilæumsnummeret af »Grundskyld« i februar 2002 og siden blev det til i alt 28 numre af george. Tidsskriftet, som på det tidspunkt var udkommet i 79 år, trængte efter min mening i den grad til fornyelse såvel indholdsmæssigt som i layout. Det har været et spændende og givende arbejde, men helbred og alder gør det mere og mere besværligt.

Der er grund til at sige tak til mange medlemmer for af og til at rose bladet og naturligvis også for lejlighedsvis at komme med kritik. Tak også til styrelsen for at have betroet mig dette job. Det er begrænset, hvor meget jeg selv har skrevet i bladet. Jeg har først og fremmest set det som min opgave at redigere, det vil sige at få ideer og dernæst få velkvalificerede folk til at skrive. Som I har set, findes der heldigvis en lang række medlemmer, som er meget bedre til netop denne del af arbejdet. En speciel tak derfor lyde til de mange »skribenter«, som har hver sit speciale. Det store læs blev trukket af folk som Svend Tornbjerg, Poul Gerhard Kristiansen, Lars Rindsig, Ole Lefmann, Martin Elmer, medens bidrag fra Thomas Ammitzbøll-Bach, Richard Riis, Karsten Larsen, Finn Becker-Christensen har været mere sporadiske, men ikke desto mindre meget velkomne og vel udførte. Også tak til dem, som i enkelte tilfælde har skrevet en artikel. Ib Christensen har været en af de helt store "medarbejdere". Selv med kort varsel kan han altid levere vægtige, saglige og slagfærdige indlæg – og altid til tiden, hvilket en redaktør sætter megen pris på! Se i øvrigt nogle af hans små læserbreve på næste side.

Jeg har virkelig måttet "stå på tæerne" for at klare det forholdsvis komplicerede program, som bladet er blevet sat op på, in-design. Derfor er jeg dybt taknemlig for teknisk assistance fra min datter Kir Klysner Christiansen. Trykkeriet One Way Tryk a/s, som det meste af tiden på udmærket måde har stået for trykningen af george, er jeg også tak skyldig.

Endelig kommer vi så til Peter Ussing, som skal have en særlig tak for et meget nært samarbejde. Uden hans medvirken kunne jeg ikke have lavet bladet. Hans enorme erfaring og viden om mangfoldige emner – store som små har været uvurderlige. Han er kommet med mange gode ideer til mulige emner, som burde tages under behandling, også forslag til hvilke folk, der kunne være kompetente til at tage sig af de forskellige emner, og som det derfor kunne være en god ide, at bede om det. Også opsætning, forside m.m. har han haft ideer til - og sørget for.

Hvornår og hvordan bladet næste gang udkommer vil formentlig blive afklaret under eller lige efter det nært forestående årsmøde i vores forening. Det vil sikkert blive baseret mere på linternettet end hidtil. Det er jo fremtiden.

Den Danske Henry George Forening har til formål at oplyse om den amerikanske filosof Henry Georges ideer, som bl.a. drejer sig om at indføre større frihed og ligeret: Alle mennesker har fælles ejendomsret til de naturgivne og samfundsskabte værdier, mens enhver har ejendomsret til udbyttet af sit eget arbejde. Frivillige og ligeværdige sammenslutninger er forudsætningen for kulturelle fremskridt.

Foreningen er en del af The International Union for Land Value Taxation and Free Trade (IU).

Læs mere om vores ideologi på www.grundskyld.dk og www.henrygeorge.dk

Kontingent : Almindeligt årskontingent: 300 kr. Venskabskontingent: 180 kr.

Henry George Foreningens Styrelse:

Ulf Kobbarnagel, Lerås 49, 2670 Greve,

tlf. 43 90 67 49

uk@henrygeorge.dk

Svend Tornbjerg, Frederiksværksgade 137, 3400 Hillerød

tlf. 48267763

stoka137@gmail.com

Finn Becker-Christensen, Drosselvej 23, 2000 Frederiksberg

tlf. 38 19 90 85

saven@dadlnet.dk

Ib Strømberg Hansen Skydebane Allé 12, 1. th.

tlf. 44 44 05 69

ish@pc.dk

Thomas Kaaber, Fruestedgaard, Hejnerupvej 2, 4682 Tureby

tlf. 23 49 09 43

tk@henrygeorge.dk

Henry George Foreningens adresse:

Henry George Huset, Lyngbyvej 56 A, 2100 København Ø,

tlf. 39 29 65 33.

henrygeorge@henrygeorge.dk

På samme adresse findes

Henry Georgs Forlaget og Henry Georgs Biblioteket (Socialøkonomisk Forskningsbibliotek)

NB! Læs endnu mere om os på:

www.interunion.org.uk (IU – links til andre landes Henry George-organisationer, skoler m.m.)

www.henrygeorge.uk (Henry George bevægelsen i England)

www.henrygeorge.org (Henry George bevægelsen i USA)

Afsender:

Tidsskriftet George
Lyngbyvej 56 A
2100 København Ø

Returneres ved varig adresseændring

george

ISSN nr. 1603-2527

Udgiver:

Den Danske Henry Georges Forening

Redaktion:

Dan Holst Nielsen (ansvarsh.)
danholst@munkebo-borger.dk
tlf. og fax. 65 96 19 31
Bakkegårdsvej 39
5330 Munkebo

Peter Ussing
peter.ussing@dlgmail.dk
tlf. og fax. 98 99 18 47

Kir Klysner (lay-out)
kir@klysner.dk

**Udkommer antagelig i 2012
men det er usikkert hvornår
og hvordan!**

Tryk:

One Way Tryk a/s,
Industrivej 3a
8660 Skanderborg
www.etryk.dk

Abonnementspris:

Kr. 50 pr. år

Copyright:

Stof i george må gengives, når kilden angives. Artiklerne udtrykker alene skribenternes holdning, som kan afvige fra såvel redaktionens som udgiverens.

SOCIALDEMOKRATISKE BOBLER

Socialdemokratisk næstformand, fhv. MF Klaus Ebbesen, vil have sommerhusreglen afskaffet i logisk sammenhæng med sit partis EU-begejstring. Det er fint i overensstemmelse med partilinjens, at han ikke advokerer for, at den sommerhusboble, der vil opstå ved en ophævelse af sommerhusreglen, skal forebygges af en effektiv, løbende ejendomsbeskatning. Arbejdsfri, samfundsskabte gevinster skal fredes, og borgerne skal brandskattes af deres arbejde, sådan er den socialdemokratiske melodi nu.

Koncernchef, ejendomsudlejer og grundsælger Klaus Ebbesen(S) mener ikke, at danske sommerhusområder vil blive opkøbt af tyskere ved en afskaffelse af sommerhusreglen, men samtidig forudsiger han, at afskaffelsen vil skaffe "yderligere kapital" til yderområderne. Således lykkes det ham i kommentarens to sidste afsnit at modsige sig selv 180 grader. Danske sommerhusområder er stærkt efterspurgt blandt især tyskere, hos hvem ejendomspriserne er to eller tre gange så høje som i Danmark. Og så ligger de tæt på de folkerige tyske delstater – modsat de østeuropæiske lande, Ebbesen nævner. Så skal sommerhusreglen falde, må vi have en skattereform, der punkterer prisboblen og stadig gør det muligt for almindelige danskere at erhverve sig sommerhuse.

Ibs læserbrevsfabrik

Denne side er helliget Ib Christensens enorme mængde læserbreve. De kommer i en lind strøm. De er altid aktuelle og næsten altid beundringsværdigt korte, præcise og frie i sproget. Desværre bliver de ofte afvist af bladene. Hjælp om muligt med at få dem optaget. Her er et par af de seneste af disse små perler, som i øvrigt også kan findes på vores hjemmeside henrygeorge.dk. Den er forresten altid et besøg værd. Anbefal den til dine venner.

BJARNE ER IKKE DUM

S-SF's spindoktorer har opfundet Bjarne, en blå socialdemokrat, der har stemt på V eller DF af skræk for øget ejendomsskat. Bjarne er en almindelig lønmodtager, ligesom sin kone, og de bor i et parcelhus.

Hvordan får S-SF Bjarne tilbage? Ved at forsikre, at han sandelig ikke kommer til at betale mere i ejendomsskat – eller ved at prøve at overbevise ham om, at øget ejendomsskat giver mulighed for lavere skat på hans arbejde, og at det kan hindre nye boligbobler med deraf følgende risiko for, at han eller konen mister sit arbejde?

Da spindoktorerne og deres hokus focus-grupper – og dermed S-SF – tror, at Bjarne er dum som et bræt, så vælger de det første. Men Bjarne er ikke dum, han er ganske normalt begavet.

Gallup har spurgt vælgerne om de vil acceptere højere boligskat, hvis skatten på arbejde sættes tilsvarende ned. Hertil svarer 66 % ja, 22 % nej. Blandt de socialdemokratiske vælgere er ja-procenten hele 71, og blandt SF-vælgere er den 69 (Berlingske 21/2).

Jo, Bjarne er på vej.

BOLIGPAKKE KAPITALISERES

Da staten gav støtte til unge landmænds gårdkøb, blev støtten kapitaliseret: Sælgerne var klar over, hvad køberne nu kunne ryste op med. Det samme vil ske ved suspensionen af ejendomsværdiskat og grundskyld som foreslået af de nuværende (VK) og kommende (S-SF) regeringspartier. De eneste, forslaget vil gavne, er ejendomsmæglerne, der da også jubler, og pengeinstitutterne, der får større udlånsmulighed ved at en samfundsmæssig prioritet fjernes til fordel for privatkapitalen. I øvrigt præmierer man ved forslaget titusinder af bolighandlere, der alligevel ville blive foretaget. Manøvren koster 1,5 mia. kr., som alle skatteyderne hænger på.